

נתן אלתרמן - על זאת

הארץ, 21.11.1948

הוא חצה עלי ג'יפ את העיר הכבושה, -
נער עז וחמוש... נער כפיר!
וברחוב המדבר
איש זקן ואשה
נלחצו מפניו אל הקיר.

והנער חיד בשנים-חלב:

"אנשה המקלע" ... ונשה!

רק הליט הזקן את פניו בידיו...

ודמו את הכותל פשה.

זה צלום מקרבות-החרות, יקירים!

יש עזים עוד יותר! אין זה סוד!

מלחמתנו תובעת בטוי ושירים...

טוב! יושר לה, אם-כן, גם על זאת!

ויושר לה אם-כן על "מקרים עדינים"

אשר שמם, במקרה - רציחה.

ויושר על שיחות של שומעים-מבינים,

על בנות-צחוק של ותור וסליחה.

אל יגד "רק פרטים הם בפרק הפאר".

פרט וככל

המה צמד-כחק,

אם הכלל כן מקשיב לו לפרט המספר

ואיננו חובשו בצינוק!

כי בנים ובנות, ואנחנו אתם,

מי בפעל

ומי בטפיחת הסכמה,

נדחקים במלמול של "הכרח" ו"נקם",

לתחומם של פושעי מלחמה.

אכזרית מלחמה! המטיף התמים

בְּאֵרוֹן מִפְּנֵיהֶּ יִחְזַר!
אֵךְ לֵךְ
צוֹ הַיִּשָּׁר וְצוֹ הַרְחֵמִים
לוֹ יִהְיֶה בָּהֶּ כִּי מוֹהֵ אֵךְ זָר!

וְלִקְהַל הַמִּפְּיָטִים רַק עַל קֶסֶם הַוֹדָה
וְתוֹרְמִים לָהּ רַק דְּבִשׁ עַל-מִרְדָּה,
לוֹ יוֹכְנוּ בְּיַדָּהּ עֲנָשִׁים שֶׁל פְּלָדָה!
בְּתִי דִין צָבָאִים שֶׁל שְׂדָה!

תִּמְגַר הַשְּׁלֵנָה הַלּוֹחֶשֶׁת "אֵכֹר" ...
וַיִּרְאֶה אֶת פְּנֵיהֶּ בְּרֵאִי!
יַעֲמֵד הַחֵיל הָעֵבְרִי! יִתְגַּוֶּן
מִקְהוֹת הַצְּבוּר הָעֵבְרִי!

וּמִלְחָמַת הָעַם שֶׁעֲמָדָה לְבַלִּי חַת
מוֹל שְׂבַעַת הַגְּזִסוֹת
שֶׁל מַלְכֵי הַמְּזֻרָח,
לֹא תַחַת גַּם מִפְּנֵי "אֵל תִּגִּידוּ בְּגַת" ...
הִיא אֵינָה פְּחָדְנִית כְּדִי-כֵךְ!